

РЕШЕНИЕ

№ 412

гр. Бургас, 14.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вяра Ив. Камбурова

Членове: Галя В. Белева

Димитър П. Стоянов

при участието на секретаря Таня Н. Михова
като разгледа докладваното от Вяра Ив. Камбурова Въззивно гражданско
дело № 20222100502216 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл.258 и сл. ГПК и е образувано по повод въззивна жалба вх.№38743/25.10.2022г., подадена от Г. В. Я., род на 08.10.1963г. в Коми, СССР и Ю. В. Я., роден на *****г. в гр.Москва, чрез адв. Любомир Цветков - БАК, със съдебен адрес: гр.Бургас, ул.,„Адам Мицкевич“ №3, ет.1, офис 3, срещу Решение №2104/04.10.2022г., постановено по гр.д.№1605/2022г. по описа на Районен съд- Бургас в частта, с която съдът е осъдил втората ответница да заплати на Етажната собственост /ЕС/ на сграда с идентификатор 48619.64.23.1, с адрес гр.Царево, м.“Нестинарка“, представлявана от Л.Н.Б., сумата от 140 лева разходи за управление и поддръжка на общите части на ЕС, сумата от 12.52 лева- лихва за забава за периода от 30.04.2021г. до завеждане на делото – 16.03.2022г., ведно със законната лихва върху сумата от 140.00 лева от подаване на исковата молба - 17.03.2022г. до изплащането, сумата от 40.00 лева- такса за допълнителни разноси, сумата от 2.79 лева- лихва за забава за периода от 30.06.2021г. до завеждане на делото – 16.03.2022г., ведно със законната лихва върху сумата от 40.00 лева от подаване на исковата молба – 17.03.2022г. до изплащането, сумата от 68 лева такса за Фонд “Ремонт и обновление“, ведно със законната лихва върху сумата от 68.00 лева от подаване на исковата молба – 17.03.2022г. до изплащането; сумата от 225.00 лева съдебно-деловодни разноси.

С жалбата се изразява недоволство от постановения съдебен акт в обжалваната част

Жалбоподателите намират същия за неправилен и необоснован, постановен при нарушение на материалния закон и процесуалните правила.

На първо място се твърди, че районният съд не обсъдил в цялост събраните по делото доказателства и релевантните за спора факти и обстоятелства. Навеждат се доводи в тази насока. Развиват се съображения за неправилно приложение на материалния закон- чл.32 от СК и чл.36 от СК. Излага се становище във връзка с направеното в първоинстанционното производство, изявление за съдебно прихващане. Твърди се, че при постановяване на съдебния акт, районният съд не съобразил основни принципи и начала (диспозитивното начало, служебното начало, принцип за установяване на истината). Искане се отмяна на първоинстанционното решение в обжалваните части и постановяване съдебен акт, с който бъдат отхвърлени изцяло предявените иски претенции. Претендира се присъждане на строените пред двете инстанции разноски.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е депозиран отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна- ЕС на сграда с идентификатор 48619.64.23.1, с адрес: гр.Царево, м.,„Нестинарка“, представлявана от управителя Людмила Баровска, чрез адв.- Р. Д.- БАК, с който същата се оспорва изцяло. Излагат се аргументи във връзка с изложените в жалбата доводи за неправилно приложение на материалния закон- чл.32 от СК и чл.36 от СК. Посочва се, че притежаваното от въззивниците жилище имало ваканционен характер. Навеждат се доводи относно твърденията за недължимост на разходи за управление и поддръжка на общите части съгласно чл.51, ал.2 от ЗУЕС.

Твърди се, че таксата за поддръжка на общите части на ваканционен имот не би могла да се счита за разход за задоволяване нуждите на семейството. Заявява се, че в случая не била налице солидарна отговорност между съпрузите.Твърди се, че правилно районният съд приел, че Ю. Я. няма насрещни ликвидни и изискуеми вземания, поради което следва бъде осъдена да заплати половината от претендираните суми.

Искане се потвърждаване на обжалвания съдебен акт и отхвърляне на въззивната жалба като неоснователна. Претендира се присъждане на сторените пред настоящата инстанция разноски.

Въззивната жалба е постъпила в срока по чл.259, ал.1 ГПК, подадена е от страна, което има правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение, следователно същата е допустима.

Първоинстанционното решение не е обжалвано в частта, с която исковите са отхвърлени по отношение на ответника Я., поради което в тази част е влязло в законна сила.

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, на осн. чл.269 ГПК намира, че същото е валидно и допустимо. Като взе пред вид събраните по делото доказателства, становищата на страните и като съобрази Закона намира, че същото е правилно и законосъобразно в обжалваната част.

Първоинстанционното производство пред Районен съд- Бургас е образувано по предявените от ищеца ЕТАЖНА СОБСТВЕНОСТ на сграда с идентификатор 48619.64.23.1, с адрес

гр.Царево, м.“Нестинарка“, искове за осъждане на ответниците Я.и като собственици на апартамент №72, представляващ СО с идентификатор 48619.64.23.1.72, находящ се в сградата-етажна собственост, да му заплати въз основа на решение на влязло в сила ОС на ЕС от 04.03.2021г. сумата от 280 лв. разходи за поддръжка и управление на ЕС, сумата от 25.04 лв лихва за забава за периода от 30.04.2021г. до завеждане на делото, както и сумата от 80 лв. такса за допълнителни разноси, сумата от 5,58 лихва за забава за периода от 30.06..2021г. до завеждане на делото, сумата от 136 лв. такса за Фонд „Ремонт и обновление“, ведно със законната лихва върху всички главници от завеждане на делото до изплащането.

В подадения в срока по чл. 131 от ГПК писмен отговор, ответниците, чрез процесуалния си представител са оспорили исковете. Посочват, че на 31.05.2021г. са изпратили заявление до управителя на ЕС с искане за прихващане на разноските, присъдени в полза на ответниците по съдебни дела, водени между страните. В производството е направено възражение за прихващане със суми присъдени в тяхна полза за разноси с решение по гр.д.№454/2018, гр.д.№437/2019, гр.д.№453/2019 и гр.д.№333/2018, всички по описа на Районен съд-Царево.

Иска се отхвърляне на предявените искове.

Районният съд е квалифицирал исковете с правно основание чл. 6, ал.1, т.10 ЗУЕС чл.86 от ЗЗД.

С обжалваното решение, съдът е приел, че исковете са основателни, разгледал е възражението за прихващане като е приел, че претендираните суми са погасени чрез прихващане по отношение на ответника Г. Я., а е осъдил ответницата Ю. Я. да заплати на ищцовата ЕС сумата от 140.00 лв., разходи за управление и поддръжка на общите части на ЕС, сумата от 12.52 лв. лихва за забава върху тази сума от подаване на исковата молба до изплащането, сумата от 40 лв. такса за допълнителни разноси, сумата от 2.79 лв. лихва за забава за периода от 3.06.2021г. до завеждане на делото -16.03.2022г., ведно със законната лихва върху сумата от 40.00 лв. от подаване на исковата молба до изплащането ѝ, сумата от 68.00 лв. такса Фонд „Ремонт и обновление“, ведно със законната лихва върху сумата от 68.00 лв. от подаване на исковата молба до изплащането ѝ.

По съществото на спора, от фактическа страна съдът намира следното:

Районният съд е установил правилно фактическа обстановка по делото, въз основа на релевантните факти и обстоятелства, която настоящата инстанция изцяло възприема.

Въз основа на нея се установява, че с решение на ОС на ЕС от 04.03.2021 г., взето по т. 8 от дневния ред е определена такса по чл.51 ЗУЕС за всеки самостоятелен обект, допълнителна вноска за други разходи на ЕС за поддръжка на прилежащата площ към сградата, съоръженията и вещите върху нея в размер на 80 лв., платими до 30.04.2021г. и годишна такса по чл.50 ЗУЕС в размер на 22,42 лв./ кв.м. притежавани ид.ч. от общите части на сградата / решение по т.5/.

Страните не спорят, че решенията са влезли в законна сила.

По делото е установено също, че чрез покупко-продажба, обективизирана в нот. акт

113/21.12.2009 г. на нотариус Димитър Чалъков, с район на действие РС - Несебър ответниците са придобили правото на собственост в равни квоти за всеки от тях върху недвижим имот, представляващ апартамент с площ от 65 кв. м., ведно с прилежащите 6.06 кв. м. ид. ч. от общите части на процесната сградата в режим на ЕС.

Въз основа на така установената фактическа обстановка е направил правилни фактически и правни изводи, които се споделят изцяло от настоящата съдебна инстанция, поради което на основание чл. 272 от ГПК въззивният съд препраща към тях. В допълнение с оглед наведените в жалбата доводи и при служебна проверка за спазване на императивните норми на ЗУЕС, настоящата инстанция намира следното:

Съобразно нормите на чл. 6, ал. 1, т. 10, вр. с чл. 11, т. 5 от ЗУЕС всеки от етажните собственици е длъжен да заплаща разходите за управлението и поддържането на общите части на сградата, чийто размер е определен с решение на ОС на ЕС съгласно чл. 51 от ЗУЕС. В случая задължението за заплащане е и изискуемо, с настъпил падеж, тъй като е предвидено сумите да се внесат в срок до 30.04.2021г. Ответниците дължат общо 280.00 лв. за управление и поддръжка на общите части, 80.00 лв. такса за допълнителни разноси и 136.00 лв. за Фонд „Ремонт и обновление“.

Настоящата инстанция не споделя възраженията на въззивницата Я. за неправилно приложение на материалния закон.

Тук е мястото да се посочи, че претендираните суми не са поискани солидарно от ответниците, а общо от двамата ответници. Ето защо не може да бъде споделена тезата на въззивницата, че се касае за солидарно задължение във връзка със задоволяване на нужди на семейството. В случая не се касае за семейно жилище, защото очевидно става дума за ваканционен имот, придобит от чужди граждани, които не пребивават постоянно в Република Българи, а и не намира опора в закона твърдението, че таксата за поддръжка на общите части на такъв имот следва да се счита такава за задоволяване на семейни нуждите по смисъла на чл.32 СК. Но дори и да е така /макар че по делото няма доказателства ответниците да са съпрузи/, то съгласно чл.123, ал.2 ЗЗД солидарният длъжник не може да прихваща задължението си с вземания на своите съдлъжници към кредитора. Предвид изложеното предявеният иск следва да бъде уважен, но не и при солидарност на ответниците /такава не е претендирана/. Такава не е уговорена, нито законът я предвижда (чл.121 ЗЗД), поради което всяко от двете задължени лица дължи половината от претендираната сума и лихвите.

С оглед пълното съвпадане на изводите на районния съд с тези на настоящата въззивна инстанция за основателност на предявените искове, обжалваното първоинстанционно решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно в обжалваната част.

Поради основателност на главните претенции, правилно районният съд е присъдил и претендираното обезщетение за забавено заплащане на главниците, считано от подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, както и за мораторна лихва.

С оглед изхода на делото, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК въззивницата Я. следва да бъде

осъдена да заплати направените от въззиваемата ЕС разноси за въззивното производство, съгласно представен договор за правна защита и съдействие от 02.12.2022г. в размер на 300 лв. за възнаграждение на един адвокат.

Мотивиран от горното, Окръжен съд- Бургас

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА в обжалваната част Решение №2104/04.10.2022г., постановено по гр.д. №1605/2022г. по описа на Районен съд- Бургас.

ОСЪЖДА Ю. В. Я., гражданка на Руската федерация, родена на *****г., със съдебен адрес гр.Бургас, ул.“Адам Мицкевич“ 3, ет.1, офис 3 да заплати на Етажната собственост /ЕС/ на сграда с идентификатор 48619.64.23.1, с адрес гр.Царево, м.“Нестинарка“, представлявана от Л.Н.Б., сумата от 300 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____